

Wieża

Wieża jako symbol religijny pojawiła się już w kulturze Sumerów. Oznaczała święte dążenie „w górę”. Ponadto budowla ta symbolizowała Górę świata. W Babilonii wieże traktowane były jak świątynie, ponieważ ich wierzchołek „sięgał nieba”, oraz symbolizowały przynależność państwową. W starożytności każde miasto otoczone było murem. Bramy, będące jedynym wejściem, osłaniały wieże: strażnicze i obronne. Ponadto w środku miasta budowano jeszcze jedną wieżę, która miała być ostatecznym schronieniem przed najeźdźcą. Właśnie do tej funkcji obronnej nawiązuje Pismo Święte, w którym Bóg porównywany jest do wieży. Inne teksty Pisma Świętego zwracają też uwagę na funkcję strażniczą wieży, do której przyrównana zostaje niezwyciężoność Kościoła. W *Litaniu loretańskiej* Maryję wzywa się słowami: „Wieżo Dawidowa” i „Wieżo z kości słoniowej”. W sztuce starochrześcijańskiej, przedstawiając „miasto święte”, ukazywano jedynie wieżę. Już w starożytności budowano latarnie morskie, umożliwiające żeglarzom bezpieczny powrót do portu. Miały one kształt podobny do wieży. Latarnia morska była czasem przedstawiana na starochrześcijańskich płytach nagrobnych. Była wówczas symbolem wiecznego celu, do którego zmierza życie. Wczesne chrześcijaństwo nie знаło wież kościelnych. Gdy w czasach karolińskich wprowadzono dzwony, wieże stały się elementem niezbędnym, by z ich wysokości daleko niósł się dźwięk dzwonu. Symboliczną funkcją dzwonu jest napominanie ludzi. Natomiast w średniowieczu znaczenie to przeniesiono również na wieże.